

introit: *Potrvá to jenom velmi krátce a Libanón se změní v sad a sad bude mít cenu lesa. I uslyší v onen den hluší slova knihy a oči slepých prohlédnou z temnoty a ze tmy. Pokorní se znovu budou radovat z Hospodina a nejoboženější z lidí budou jásat vstříc Svatému Izraeli. (Izajáš 29, 17-19)*

píseň 640

modlitba

píseň 407

čtení: Marek 8, 16-25

text kázání: Marek 10, 46-52

Milí přátelé, bratři a sestry,

chci dnes mluvit o duchovní slepotě. Pán Ježíš říkal učedníkům: **Oči máte, a nevidíte, uši máte, a neslyšíte!** A co bychom měli podle Pána Ježíše tedy vidět? Pán Ježíš chce, abychom prohlédli, abychom viděli jeho jednání v našich životech, abychom viděli nové věci, ke kterým nás On sám chce přivést. Abychom měli Boží vizi do našeho života. Protože být bez Boží vize, je jako být slepý.

Oči máte a nevidíte! Co všechno, milí přátelé, oslepuje naše oči, přestože vidíme? Učedníkům to Pán Ježíš řekl ve chvíli, kdy propadali starosti, co budou jíst. Jsou to jistě naše mnohé obavy a všelijaké světské starosti, které nám zaslepují oči. Je to ale také lidská pýcha, která ošálí lidský zrak. A zaslepit nás vlastně může jakýkoliv hřích, v kterém zůstáváme, jakákoli nepravost, která nás ovlivňuje.

Z Písma známe slova, že **celý svět je pod mocí Zlého**. Když vidíme, kolik zla jsou schopni lidé ve světě udělat, tak si člověk řekne, ti lidé jsou snad slepí, copak nevidí, že tím slouží tomu Zlému? Podívejme se ale na sebe. Nejsme i my někdy slepí? V listu Římanům máme napsáno: **Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. A hřích je to, co nás odděluje od Boha. To, co kalí náš duchovní zrak. Hřích je to, co způsobuje, že přestáváme duchovně vidět. A díky naší padlé přirozenosti přestáváme vidět Boha, díky hříchu býváme zaslepení. Někdy podobně jako ti v Sodomě. Ti, kteří chtěli znásilnit andělské posly poslané k Lotovi. Byli za to raněni slepotou.** Známe z Bible i jiné případy. O své oči přišel např. i **Samson**, protože se nechal svést **Dalilou**. **Kněz Éli** přimhuřoval oči nad hříchy svých synů a je tam u něj napsáno, že mu oči pohasínaly. Ano, byl již starý, ale řečí Písma je tím řečeno také, že přestával vidět i ty věci Boží správně. Oči dle Dt 16 oslepuje např. úplatek: **Úplatek oslepuje oči moudrých a překrucuje slova spravedlivých.** Hospodin dále v Dt 28 říká: **Jestliže však nebudeš Hospodina, svého Boha, poslouchat a nebudeš bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy a nařízení, která ti dnes udílím, dopadnou na tebe všechna tato zlořečení:** Je jich tam dost, ale já přečtu jen: **Hospodin tě raní šilenstvím, slepotou a pomatením mysli. O poledni budeš tápat, jako tápe slepý ve tmě. Na svých cestách nebudeš mít zdar, stále budeš týrán a odírán, po všechny dny, a nikdo tě nezachrání.** To jsou vážné věci. Spočívá na lidstvu hněv Boží, protože všichni zhřešili. Ano, Bůh tento hněv vložil na svého Syna, na Jeho kříž. A pokud tomu věříš, a jdeš k Ježíši, pak nemusíš být už slepý. Možná mi řekneš, nejsem slepý, vidím dost, mám své plány. Opravdu? A víš jistě, že tvá cesta je ta, po které tě vede Pán? Vždyť On řekl, že **jeho cesty, nejsou cesty naše a naše představy nejsou jeho představy.** Názorným příkladem duchovní slepoty je příběh Saula, alias apoštola Pavla. Myslel si, že pronásledováním křesťanů slouží Bohu, a byl v tom velmi horlivý. Doslova zaslepený. A když na cestě do Damašku Ho zastavil ve zjevení Pán Ježíš, tak mu oslepil oči. Ve chvíli, když ale začal poslouchat Pána Ježíše, když udělal, co mu řekl, tak mu pak zase zrak navrátil. A on prohlédl. Byl slepý a zase viděl. Byl zaslepen a zase prohlédl.

Milí přátelé, víte, co je největším důkazem lidské duchovní slepoty? Když je člověk zahleděn sám do sebe. A to především tak, že vidí chyby pouze na těch druhých. Bůh nám chce ale otevírat oči, abychom viděli především sebe jako ty, kteří jsou nebo byli slepí. Když jsem byl mladý křesťan a slyšel jsem kázání, tak jsem si říkal, no to je slovo, to všichni potřebujete slyšet, podívejte se na to, jací jste. A nepřipustil jsem si, že to slovo má mluvit především ke mně, že je to zrcadlo pro mne! Dívat se na Pána znamená dívat se jako do zrcadla a vidět sebe! Ne ho pořád nastavovat těm druhým.

Nebo je člověk zaslepen do nějaké ideologie, do radikalismu. Nebo od záře reflektorů, zaslepen svou kariérou, čím vším ještě může být člověk zaslepen? Pán Ježíš ale před zaslepeností varuje. On říká, že když **slepý vede slepého, oba spadnou do jámy.**“

A tak má-li to slovo mluvit k nám, pak si položme otázku: Kam vede tvá cesta? Kam se ubírají tvé kroky? Anebo sis řekl, že už dál nikam nejdeš, že už chceš mít klid, že už to nějak dožiješ? Kdo nechodí dál? Ten, kdo už nevidí cíl. Ten, kdo je slepý! Ten, kdo to už vzdal. Bůh ale nechce, abys byl raněn slepotou nějaké letargie, lhostejnosti, apatie, Bůh chce, ať se raduješ, že zase vidíš a že zase můžeš dělat věci, které jsi neviděl. A tak pokud nechceš padnout do jámy, pak je potřeba jít k Bohu, vždyť On řekl: **„Kdo dal člověku ústa? Kdo působí, že je člověk němý nebo hluchý, vidící nebo slepý? Zdali ne já, Hospodin?“**

Někdy jsme jako ti slepí žebráci, omezení ve svém životě, nevidíme dál, nevíme, co dál, chybí nás vize, chybí nám cíl, sedíme na ulici a jsme skoro k nepoužití. Chce nás mít takové ale Bůh? Chce Bůh takovou církev? A nám samotným líbí se to? Člověk bez vize je jako slepý, nic už od života neočekává, nevidí jinou možnost, než to tady nějak na té zemi doklepat. Je to ale Boží plán? **Pán přece přišel, aby otevřel oči slepých a posílil nohy chromých!**

Na dvou příbězích z Markova evangelia, kdy Ježíš uzdraví slepé, si pojd'me ukázat, co můžeme udělat pro to, abychom i my viděli. Aby o nás neplatilo, **oči máte a nevidíte**. V Betsaidě k Ježíšovi přivedli slepého a prosili ho, aby se ho dotkl. **I vzal toho slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice; potřel mu slinou oči, vložil na něho ruce a ptal se ho: „Vidíš něco?“** Jak dalekou cestu musel ten slepý jít veden za ruku Ježíšem? Šli mimo vesnici a ten první krok, který ten slepý udělal, že se svěřil do Ježíšových rukou. A ač byl slepý, nechal se Jim vést, důvěřoval Ježíši. Nevidíš-li co dál, tak to je první věc, co můžeš udělat. Vložit sám sebe, svůj život znovu do ruky Ježíše. Jaké měl ten slepý pocity, když Ho Ježíš vedl a jak ho vedl? Už jste to někdy zažili, že jste šli poslepu a druhý vás vedl? Byl váš krok jistý? Báli jste se? Chtělo to odvahy? A jak se vede slepý? Už jste to zažili? Na táboře jsme hráli takovou hru kdysi, tam je důležité říkat těm ostatním, kam mají šlápnout, tu běž opatrně, tady trochu doleva atp. Ačkoliv Ježíše neviděl, držel se ho pevně a důvěřoval Mu, přesto, že ho táhl kamsi k rybníku. Ježíš tu uzdravuje zvláštním způsobem, **potře mu slinou oči a slepý nejdříve vidí lidi jako stromy**. Až po dalším potření očí vidí zřetelně. Nemusíme vidět všechno hned, ale když budeme zůstat u Ježíše a důvěřovat Mu, pokud Ho necháme v našem životě jednat, pak On nám bude otevírat nové obzory.

Určitě bych k tomu přidal ale ten druhý příběh **slepého v Jerichu**: On slyšel, že tam přichází Ježíš. Uši měl tedy zdravé. A hlas taky. A proto volal: **Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!** Mnozí ho napomínali, aby mlčel, aby se choval slušně. Aby se zařadil do davu a byl ticho, jako na upjaté bohoslužbě. Ale on se nedal odradit. A tak Ježíš poručil, ať ho zavolají. A tu mu učedníci, řekli, **vzchop se, vstaň, volá tě. A on odhodil svůj plášť, vyskočil a přišel k Ježíši!** Tady vidíme jiné tři kroky: odhodit žebrácký plášť znamená odhodit to všechno, co ti brání k Ježíši přijít. Odhodit hříchy, zbavit se tíhy a vyskočit na nohy. Víte, co to je? To je vyskočit ze své pohodlnosti, z té své třeba zaprděné obývací sedačky, vyskočit ze svých zvyků, ze svých rituálů, z té své komfortní zóny, kdy vysedávám třeba při televizi, prostě vyskočit z toho všeho, změnit to, vyskočit a jít hledat Pána. Jít Ho chválit, jít se modlit. Protože bez modlitby, milí přátelé, nikdy neuvidíme cestu, kterou nás Pán chce vést. Bez modlitby neuvidíme Pána. I ten slepý věděl, kde je živo, kde je pohyb lidí, kde je Ježíš a tak na Něj volal. A to slovo vyskočit a jít? Jak často se nám nechce? Jak často se nám daří, opouštět věci, které nám berou čas a nic nám nedávají a jít za Bohem a říct Mu? **Pane, ať vidím!** Pane, já už nevím, co se svým životem, nějak mne to nebaví, já už nic od života nečekám, protože nic nového nevidím. To ti stačí k životu? Zůstat ve své slepotě a tím i bídě? Se prober! Volej ke svému Bohu, **Pane smiluj se nade mnou, ať vidím!** Pán má pro tebe své plány, chceš je vidět? Pán má novou vizi pro tebe, chce ti rozšířit obzory. Chce, ať poznáš víc a nové věci ve svém životě, které tě budou naplňovat radostí a dávat chuť do života, a to ať je ti 20, 50, nebo 80, On chce otevřít tvůj duchovní zrak, ať vidíš!

Bratři a sestry, jsme na cestě. Jdeme správným směrem? Anebo stojíme na místě? Tak se můžeme ptát každý sám za sebe. Ale co když si takové otázky položíme jako sbor? A jakou má vizi náš sbor? Od koho se očekává, že bude vidoucí? Jenom od pastora? Nebo od staršovstva? Ve Starém zákoně se vidoucím říkalo prorokům, A Pavel říká, **kéž by všichni byli proroci**. Prorocký úřad je něco jiného než pastýřský. Jakou máme představu o našem sboru? O jeho službách, o jeho misii? Stojíme na určitém milníku, kdy budeme nuceni měnit starý model. Starý model je, církev jednoho muže, ale církev živá je církev služebníků, kteří se činí! Kteří jsou zapojeni do různých služeb ve sboru. A je velmi pravděpodobné, že do budoucna nebude mít sbor na to, aby si mohl dovolit faráře na celý úvazek. A proto je potřeba, aby se každý modlil, jakou službou může přispět, aby sbor mohl žít dál svým životem. Tohle vám kladu na srdce. To je nyní má vize, o tom s vámi teď více mluvit, abyste přebírali více zodpovědnosti za život sboru a vstupovali do služeb, které jsou potřebné. Abyste prostě **brali na sebe o to více břemena služby**. A abychom to viděli správně, pak se scházejme především k modlitbám. Protože modlitba otevírá oči. Amen píseň 318

Modlitba

Slovo poslán: Job 19, 25-27

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní tvou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 682